

Liefste
gender-dagboek

Een dagboek schrijven, is nieuw voor mij. Het staat me toe om aandacht te besteden aan mijn vrouwelijkheid. Dit is een typisch gender-dagboek. Hier valt niet veel te bespeuren.

21/06/2024

De ochtend lonkt. Ik voel me gevuld met mooie gevoelens. Dit blijft niet duren. Toch even toegeven...met een gedichtje.

Vrije bloem

Haar liefde reikt naar wie haar wil.

Haar geur vol liefde. Naar een glimlach. Stil
In haar afwijzing, wentelt zij zich naar anderen. Hoe?
Geen doorns, geen smart. Ze wenst hen het beste toe.

Onbevlekt in haar charme, groeit zij dan weer

Naar de glimlach, in pareltjes, keer op keer.

Hun schoonheid verwarmt haar des te meer.

Vervuld en omhuld.

Verwarmd en omarmd.

Voor hun groei en bloei.

Vrijheid, lonkend

In de liefde wilt men hen die men graag ziet, vrijheid gunnen, omdat men zelf ook wel vrijheid zou kunnen waarderen. Mensen lijken zoveel in regeltjes te hebben gegoten, zoals sociale regeltjes of regeltjes vanuit hun wil.

Maar laat ons niet talmen want de vrijheid lonkt. De vrijheid met haar verborgen rijkdom.

Het leven lonkt. Een leven weg van de waarheid. Waarin dit zo is en dat niet zo is. Omdat men zegt dat het zo is. Of omdat men denkt dat het moet.

Wel, niet voor mij. Geen waarheid als gebod. Maar vrijheid in het genot. Van mijn krullende teentjes. Van mijn handen op de zetel. Met mijn balpen in de hand. Het leven, zo even. Zo evident om te beleven. En toch zo zoek voor velen.

Jaren vlogen voorbij. Ja, van leven. Af en toe even. Uiteindelijk was het als ontsnappen uit een zwart gat. Onmogelijk. En dan ineens toch gelukt. De zwaartekracht probeert me nog te verscheuren. Maar mijn vrijheid, ja, niemand verscheurt zij die vrij zijn.

Vrijheid in de tekst. Wauw. Een testament. Even was ik vrij. Als om in een boom te kerven. Maar ook weer niet. Want het mag langer duren. Zolang je wilt. En misschien ook langer.

Mijn vrouwelijkheid lokte me hierheen. Ik klaag me liefdevol aan. Van de overtreding van het eerste gebod: “Jij zult niet vrij zijn.” Overall gesignaleerd. Impliciet en expliciet. Daar en daar tussen die bomen. Gekerfd. Vrijheid geërfd. Ik wou weg van de waarheid, weg van de wil. Weg van die omgeving zoals ze tot mij kwam. En weg van mezelf, verscheurd, naar mezelf, ingekleurd. Naar mijn glimlach. En hoe die is ontstaan... ik weet het niet. Maar het komt uit mij. Zo vrij.

Ideaal lijkt je alleen jezelf nodig te hebben om jezelf te zijn.

Zachtjes stralend

Het licht straalt daar, zachtjes grijs, tot mij.

Woorden vallen uit elkaar, zachtjes, in mij.

Ik ben daar, een adem diep, uit mij.

Weeën, spasmen. In woorden, *fantasmen*

Brekend, ruimend. Voor gevoelens uit mij

Het zicht op mijn ring, is het echt?

Zo vrouwelijk als ik het zie?

Zie ik zo vrouwelijk?

Voel ik zo vrouwelijk?

Is het zo mooi? Zo mooi als ik het voel?

Met elke ademtocht, voldaan?

Of eb ik weg in mijn woorden?

Of mijn woorden in mij?

Smeltend ijs , stiller

In een oceaan, warmer

Wordend, een herkenning van mij

Met liefde, even zo blij

Even zo vrouw

Om me er soms aan te herinneren

Hoeveel ik er van hou.

Snoepkous

Snoepkous: een troetelnaam die je moet verdienen.

Het klinkt zo onschuldig en ondeugend. Zo'n mooie combinatie.

Je wilt niet enkel de snoep zijn of enkel de kous.

De onschuld voelt nog steeds aan als een toestemming voor mezelf. Geen idee waarom. Het komt uit mij.

En toch wil je ook niet braaf zijn. Alsof ze je zo een kletsje op je poep zouden geven ter beloning... ik sluit niet uit dat ik daar open voor zou kunnen staan. Maar toch niet nadat men mij braaf zou noemen.

En liefst ook niet als je enkel een kous bent.

Misschien zijn snoepkousjes wel een beetje voor elkaar gemaakt.

Controle loslaten, soms is het zo moeilijk. Soms is de pijn zo groot. De weerloosheid zo pijnlijk. Ik weet het. Ik heb hysterische periodes gehad. Vroeger.

Nu wil ik me bevrijden. Ik wil voelen dat het kan. Misschien is dat een goede therapie wanneer iemand het moeilijk heeft met het loslaten van controle: om in een omgeving te vertoeven waar je dat wel kan.

Ik wil voelen dat elke greep op mij verdwijnt. En zo ook diegene op mezelf. En ik voel het nu. En dan hoef ik niets te doen. Dan kan ik gewoon zijn.

En als ik het nog niet voldoende kan, dan doe ik het nog meer.
Me nog meer bevrijden. Van alle ongewenste binding.

Recht vooruit. Mijn roze vlam. Voorwaarts, voorwaarts!

Zich verspreidend over mij. Een gloed die woedt.

Weg met iets anders dan mij. Recht naar mij!

En ik ben er! Half bezonnen, geheel overtuigd!

En dan stilletjes doen alsof er niets gebeurd is.

Of... nee! Nu is stilletjes doen alsof er iets gebeurd is.

(Dit is het lettertype van mijn vrouwelijke tegenhelft)

*Lieflijk daar. Maar spoken overal. Nee, geen echte.
Slechts mensen en hun perspectieven. Soms starend
naar mij. Soms in mij. Perspectieven die ik niet wil.
Spokend. Ze willen me allemaal. Eruit! Eruit...
Zachtjes... zachtjes... zachtjes... lieve echo van mezelf.
Zachter nog. Ik hoor je nog.*

*Ik voel het. Dat lichaam. Vrouwelijker worden. Is het
mijn vrouwelijkheid die doordringt? Dien ik door te
dringen tot dat lichaam? Er de vrouwelijkheid in zien?*

*Het perspectief dient vrouwelijk te worden. Ja, ik ben
vrouw genoeg. Maar ik heb ook een meesterschap
nodig. Over dat lichaam. Het is nu allemaal nog vrij*

sterk als mijn mannelijke kant... hij dient een vrouw te worden. Hij wilt een vrouw worden. Ik voel het en weet het. Zo mooi...

En het steunt mij. Om meer één te worden. Eén en al vrouw. De toegang tot het lichaam. De mannelijke kant wilt verdwijnen. Vergroeien met dat lichaam. Met mij.

Hij wil de controle verliezen. Naar de vrouwelijkheid toe. Ik voelde het aan mijn lichaam. Hoe het wat vrouwelijker voelde omdat hij ingeeft aan vrouwelijkheid. En zo ingeeft aan mij. Het helpt allemaal. Ben ik aan het winnen? Mijn vrouwelijkheid? Mijn lichaam? Meer en meer? Dat zou zo ongelooflijk zijn.

22/06

Duet voor één persoon

De keuze, elke keer. Voor mijn vrouwelijkheid, voor de ervaring. Gewoon voortgaan. Me weer vrouwelijker

laten voelen. Mijn lichaam zo bekijken. Me weer laten verliefd worden op mezelf. Mijn mannelijke kant die dan zelf ingeeft aan die vrouwelijkheid. Ik die mij ermee verbindt. Wat één wordend. Mijn tenen die beginnen te krullen. Ik voel me haast een roze Power Ranger. Maar met een betere outfit.

Maar het moet nog beter. Gisteravond ging het zo goed. Nu opnieuw.

Dit is mijn ik, vrouwelijk. Ik ben mij. Helemaal. En als het niet zo is, dan opnieuw. Wie is er een meid? Wie wilt er een meid zijn? Jij, helemaal?

De vrouwelijkheid wordt krachtiger. Stralend over mij heen. Over mijn hele zelf. Ja, daar is mijn glimlach. Alles haar toebehorend. Vergroeiend. Weg van de wil. Tenzij de mijne. Mijn wens, recht naar mij. Absorberend. Ik mag er niet bij nadenken... hoe ik in elkaar zit. Kronkelend denk ik aan hoe ik mezelf wil.

De rust keert weer. En alles in mij, nu, als vrouw. Dan liefde voor mij. Resterende mannelijkheid nu doordrongen van vrouwelijkheid. Mij willend. Haast

zoals ik mezelf wil. Haast één. Misschien al één. Weer één. Weer kronkelend.

En dan weer rust. En beseffen... door mijn hele zelf... dat er een wens is tot mij. Een wens voor de vrouwelijkheid. Mijn glimlach. En beseffen... dit ben ik. Niet meer hoe ik voorheen was. Geen andere wil. Tenzij een wil voor mij.

En wat er nu nog overblijft van een *hij*, *hij* beseft het nu. Meer en meer.

Ik wil haar. Geen wil tegen haar. Zij is kwetsbaar. Maar krachtig. Ik voel haar. Haar glimlach reikt haast tot de mijne. Zij is in mij.

Ik voel me vrouwelijker. Het is zo'n gift. Haar glimlach is de mijne. Mijn ademhaling wordt dieper. In momenten van vrouwelijkheid komt zij zo krachtig tot mij. Ik ben van haar. Ik geef mij aan haar. En zal haar nu zijn.

Er is geen keuze. Het is of de afwijzing van mij. Of de opgave van wil om te komen tot mij. Ik voel mij nog meer in hem. Of beter... *hij* in mij. Controle afstaan voor mij.

Aanvaarding doorheen dit leven is de sleutel. Het gaat de wil uit de weg. Het laat mij mezelf wegcijferen voor haar.♥

De kloof

Hoe stom ik ooit was, vergeleken met dit.

Gewoon... nu... minder impulsief.

Nu... zachter. En graag zacht zijn.

Lieflijk zijn... liefhebben. Haast een beetje een schatje.

Liefde in en uit ademen.

En ook... de kloof van voorheen in mij en doorheen mij. Waaruit de wil uit voortkwam. Ze uitlokte. Om die kloof te dichten. Te lijmen. Geen wil meer nodig.

Maar als ik zenuwachtig ben en geconfronteerd wordt met het verleden, dan is het niet simpel voor mij. Dan wordt de gapende kloof weer onthuld. Nu zoek ik mijn uitweg in de woorden. Soelaas. Rust en herkenning in wie ik ben. Ik weet het wel. Ik ben haar nog. Mijn aanwezigheid is niet zomaar weg te vagen. Ik voel het zelfs al terugkomen, nu, met meer effect. Liefde en vrouwelijkheid. Wegebbende mannelijkheid, vervrouwelijkt in de liefde voor mij. Een glimlach boven de kloof gespannen. In de ervaring van de liefde is ze toegedekt. De glimlach is er nog.

Ik sluit mijn ogen... en zo weer beseffen dat ik anders ben. Mijn leven staat los van het verleden. Ik sta los van het verleden. Ik heb geen kloof in mij. En nu... om dat te voelen... worden gedachten over het verleden vermeden.

Enkel ik besta. Opduikend. Met enige moeite, een glimlach.
En met elke ademtocht, liefde voor mezelf.

23/06

Vroeger kende ik transgender. Ze was een prachtige dame. Ik zei haar dat ik dacht dat ze altijd een vrouw was geweest. Omdat ik immers overtuigd was dat ze altijd transgender was geweest. Wat ze vast was! Maar zij wist dat niet meteen. Zij leefde een tijd, denkende dat ze een jongen was. In haar leven was ze dat toen. Zij was die jongen die een meisje of vrouw wou worden.

In het Engels spreekt men van AMAB, wat wil zeggen: “Assigned Male At Birth”. Gewoon, dat je het mannelijke gender wordt toegeschreven bij de geboorte. Zoiets. Het ding is... dat is wat zij ook deed. Ze schreef haarzelf toe dat ze een jongen was. Was ze dan een jongen? Voor haar wel, denk ik.

Misschien was ik altijd non-binair. Ik vermoed dat. Maar voor mezelf was ik een jongen en daarna een man. Nu niet meer. ♥

En ik vraag me nu af... als ik me ooit nogal mannelijk kon voelen. Hoe vrouwelijk kan ik me dan nu gaan voelen? Want ik verlang het.♥

Er schuilt nog mannelijkheid in mij die niet kan verleid worden vanuit mijn vrouwelijkheid. Soms is die er niet. Soms is die er onbewust, sluimerend. Soms bewust.

Maar hij heeft geen wil om zijn bestaan vol te houden. En zo is er geen strijd. Vrouwelijkheid wordt door beiden verkozen. Wat er plaatsgrijpt, is eerder een aanvaarding van een afgifte, ik bedoel, mannelijkheid wordt afgestaan, elke keer vrouwelijkheid verkozen wordt. En dat wordt aanvaard vanuit mijn hele zelf.

Soms treedt het mannelijke nog is sterk op. Dat gebeurt wanneer er zich iets voordoeft dat het verleden oproept en wanneer het vrouwelijke in mij wat weerloos is om er zich tegen te weren. Maar zelfs dan is het vrouwelijke nog aanwezig en is er een besef dat zij verkozen wordt. En zo verdwijnt het mannelijke dan weer geleidelijk aan op de achtergrond. Zijn wil wordt afgestaan in ruil voor haar. In ruil voor mij.

Mijn bestaan is er wanneer ik mezelf herken. En zo zal het altijd zijn. Zolang ik niet stop met te geloven in mezelf vanuit mijn hele zelf, zal ik leven. En zo is het een kwestie van geloven. En niet slechts van rationaliteit. Ik moet niet afleiden dat ik vrouwelijk wil zijn, al is daar niets mis mee. Ik moet vooral geloven dat ik ben. Mezelf laten zijn. Zo wordt ik sterk. Mijn emancipatie bestaat uit het geloof in mezelf, vanuit mijn hele zelf. De

verliefdheid voor haar. Wat de vrouwelijking meebrengt. Mannelijkheid de vrouwelijkt in het contact met mij. En haar wilt. Veel liever dan iets anders te willen. Mijn heerschappij.

En al het mannelijke dat daarbuiten staat, kan misschien ook geabsorbeerd worden. Niet door verleiding. Maar door aspecten ervan op te nemen in mijn vrouwelijkheid. Een soort van controle. Maar op een vrouwelijke wijze. Om me beter af te sluiten van wat buiten mijn vrouwelijke zelf staat. Zodat het mannelijke zich minder neigt af te sluiten van mij via zijn wil en controle.

Ik neem het over.

Een man kan zich afzonderen via zijn wil. Hij kruipt in zijn wil. Hij zondert zich af. Daardoor kan hij sterk zijn. Als hij voldaan is van zijn wil, kan hij moeilijk tot andere gedachten gebracht worden.

Voor een vrouw kan dat problematisch zijn. Zij is vaak emotioneler. Ze kan haar gevoelens uiten naar zo'n man. Maar hij kan standvastig blijven. En zij kan er gekwetst door zijn. Ze zou het bij het juiste eind kunnen hebben maar als hij verblind is door zijn wil, dan is er weinig aan te doen.

Soms raakt ze zelf wat overtuigd van hem. Ze zou kunnen toegeven zelfs al voelt het niet helemaal goed voor haar. Ze kon zich mogelijk gewoon niet goed weren en hij klonk mogelijk overtuigend. Zo kan ze zich afhankelijk opstellen. Hij zou kunnen voelen dat hij de controle heeft. Dit zou niet mogen gebeuren.

Als een man zich kan afzonderen via zijn wil dan kan hij zich zo afzonderen van haar. Zij kan dat voelen. Mogelijk krijgt zij de ruimte om haar eigen ding te doen. Evenzeer zou zij van hem kunnen houden zelfs al zou ze onbewust wat teruggehouden worden omdat zijn sterke wil haar wat tegenhoudt om ook op andere vlakken haarzelf te ontwikkelen.

Toch is het mogelijk dat een man een sterke wil heeft en evenzeer oog heeft voor haar en voor haar vrouwelijkheid. Zo zou zij zich des te meer kunnen binden aan zijn mannelijkheid. Omdat die mannelijkheid meer aanvoelt als iets dat haar kan toebehoren. Waarmee ik gewoon bedoel... dat ze voelt dat ze zich volop kan binden aan hem vanuit haar vrouwelijkheid.

Ik ben natuurlijk helemaal niet op zoek naar zo'n man. Ik ben niet op zoek naar een man maar zeker niet zo'n man omdat ik mannelijkheid in mij wil kwijtraken.

Maar als ik nu een man zou willen... en zou kunnen willen... dan was het misschien een man die zijn wil kan loslaten. Een man die sterk kan zijn. Maar die ook geen behoefte heeft om zijn wil altijd uit te oefenen.

Mannen kunnen nogal territoriaal zijn. In de natuur bakenen de mannetjes hun territorium af. Het klinkt vreemd... maar ik denk dat mannen een beetje een soortgelijk gedrag kunnen

hebben. Hun *territorium* is hun wil. Zij kunnen hun wil uitoefenen. Zich zo sterk proberen op te stellen. Ze kunnen hun *waarheid* verkondigen. Anderen kunnen hierdoor benadeeld worden. Ze kunnen er zich mogelijk niet tegen weren. Ze worden een beetje uit het territorium verbannen.

Maar misschien is er af en toe een man die het zich laat. Die zich misschien verbannen voelt. En die toch niet gaat strijden om zijn wil te laten gelden. Een man die zijn eigen waarheid ontwikkelt. Zijn eigen gelijk en ongelijk inziet. En zich uiteindelijk zo sterkt met een eigen waarheid, ongeacht van wat anderen denken. En die dan stelt... nu kan ik mijn wil loslaten.

Ik wil echt geen man zijn. Maar als ik een man had willen zijn, dan zou ik die man willen geweest zijn. Want zo'n man... lijkt een ingeving te kunnen doen naar haar en voor haar.

En toch... het is misschien een goede vraag vanuit het standpunt van een vrouw... als jij een man was... wat voor man had je dan willen zijn?

Geen makkelijke vraag. Maar als ze het antwoord weet, dan weet ze misschien welke man bij haar zou passen.

Ik denk dat het een goede proef is. Natuurlijk kunnen man en vrouw ook naar elkaar toegroeien. Het hoeft niet meteen helemaal raak te zijn.

Soms staat de wil van de man in de weg. En groeien ze niet dichterbij elkaar toe. Dan lijkt het goed te zijn als de vrouw dat inziet en zo ook niet ingeeft. En dan kan hij dat merken. En dingen proberen. Nog meer zijn mening gaan uiten. Ze kan hem laten doen... Hij kan haar wat proberen te paaien. Zij kan

het doorzien en er niet voor vallen. Als hij dan nog geen toegeving doet, dan kan zij haar afstand tot hem behouden. En zo groeien zij wat uit elkaar. Mogelijk doet hij uiteindelijk een echte toegeving omdat hij inziet dat het zo niet gaat. En dan kan zij daar evt. op ingaan.

Die vrouw kan haar sterk houden. Mogelijk omdat zij hem niet wilt zoals hij op dat moment was. Mogelijk verlangt ze zelfs niet naar een man op dat moment. En daarom kan ze haar sterk houden. ♥

Ik zie de vrouw graag in haar vrijheid. Niet onder de wil van een man of eender wie. Niet schuilende achter een waarheid zoals zij die verkondigd krijgt. Liever een beetje moedig of speels, ontsnappende uit angst, denkend en voelend vanuit haarzelf. Haar eigen pad doorheen de territoria van *waarheid*, ongebonden. Met af en toe een glimlach, mysterieus.

♥-♥

24/06

(Een verwarrende experimentele dag)

Vannacht was ik me een soort van femme fatale aan het voorstellen. Maar met een moederlijke liefde. En dat maakt haar zo fataal. Ze geeft haar liefde zonder weerga. Elke man ervaart haar kracht. En raakt wat verzwoegen. Geeft in aan die liefde. Hun wil om eraan te weerstaan... verdwijnt al snel wanneer ze haar liefde ervaren. Maar ze heeft niets van kwaad opzet. Ze geeft haar liefde gewoon zo krachtig omdat ze dat zo volkomen wilt vanuit haarzelf.

Vrouwen die het effect van haar liefde op die mannen aanzien, glimlachen tevreden met een speels voldaan grijnsje.

Dat is wat ik wou. Dat alle mannelijkheid wordt geabsorbeerd door vrouwelijkheid.

Gisteren was echter een hectische dag. Maar alles liep goed. De kloof in mij lijkt wat gedicht te zijn. De mannelijkheid in mij herstelt zich. Maar ik kies altijd het pad der vrouwelijkheid. Zo voel ik me weer des te meer. Niet twifelen... maar geloven in mijn bestaan. ♥

Ik ben terug. In mijn nopjes. Mijn voetjes stralend over elkaar. Mannelijkheid meer op de achtergrond, aangetrokken tot mijn vrouwelijkheid en overgaand in mij. Ik, in mijn overtuiging en gelovend in mij. Werkend aan mij, door mijn gedachten neer te schrijven. Mijn glimlach straalt. Soms ook aarzelend. Ik wil me zien als een lieflijke femme fatale doordat ze de mannelijkheid in mij verzacht en verder verleid tot lieflijkheid. En ik voel dat hij dat wilt. Ik heb zowel een vrouw als een man in mij; vrouwelijkt en genietend van de vrouwelijkheid. Toepasselijk in een roze T-shirt. Bijna een schatje. Nog een beetje aarzelende wil in hem.

Ja, ik voel ook andere mannelijkheid. Maar dat is niet mijn focus. Ik ben aan zet. Mijn vrouwelijke mannelijkheid liefhebbend. Hij is mooi zo. Glimlachend in mijn liefde. Groeiend tot mij. Dit is de man die ik nodig heb, hier in mezelf. Samen sterk. Samen één. Ons distantieërend van andere mannelijkheid in mij.

Maar dit schatje van mij mag een wil hebben: de wil om zo'n schatje te zijn. Zo verzacht. Zo graag zacht. Zo graag lieflijk.

Nog meer mannelijkheid lijkt naar mij toe te komen, niet meer gedistantieerd. Nu openstaand tot mij. Groeiend tot mij. Meer van hem als schatje. Dit verkiezende boven een andere wil. Nu, zijn wil om lieflijk te zijn. Ik wil dat hij zich eraan waart.

Zij laat mij los. Ik was me al aan het ervaren, nu nog meer, lossen van haar. Het is een andere ervaring. De mannelijkheid moet anders worden. Voor haar. Ik wil mezelf beseffen. Hoe ik nu ben. Mannelijk maar zacht, ook zonder haar invloed. Geen andere wil willend. Maar met twijfels? Ga ik echt zo kunnen zijn?

Ik was zo lang anders als man. Nu moet ik in mezelf geloven. En voor haar. Ik moet het doen voor haar, niet slechts voor mezelf. Zo is het minder gefocust op mezelf. Ze lacht en ik

lach mee... toch zal het aanpassen zijn. Het is altijd werken aan mezelf. Maar ik voel me vooral verheugd. Een nieuwe stap voorwaarts.

Onderdanig

Het lijkt me dat er nu twee soorten mannelijkheid in mij schuilen. Er is de mannelijkheid die graag vervrouwelijkt en er is de mannelijkheid die mannelijker is en moeilijk te vervrouwelijken is. Zulke mannelijkheid, van waaruit ik nu spreek, wilt zich toewijden aan haar. En ik voel haar glimlach terwijl ik glimlach.

Het was nodig... er leek altijd dat conflict te zijn tussen deze mannelijkheid en haar. Ik wil er nu niet meer aan herinnerd worden. Ik ben bereid en willend om mijn controle om te vormen tot toewijding.

En terwijl ik het zeg, schiet het mij te binnen. Misschien staat mijn toewijding een andere vorm van vrouwelijkheid toe. Misschien is deze mannelijkheid ook te absorberen, maar door een ander vrouwelijk aspect. Misschien kan ik een band vormen met vrouwelijkheid in mij die haar eigen wil heeft. Ik, en mijn wil, overgaand in haar wil.

Maar er is reeds vrouwelijkheid in mij. En het is haar die ik zo graag heb. Twee vormen van vrouwelijkheid, elk met hun eigen wil, zou verdeeldheid creëren.

Ik moet ook een vervrouwelijkte man zijn. Ik adem diep in en uit. Ik voel vrouwelijkheid komen tot mij. Dit is het moment om los te laten. Geen wil meer... meer dan toewijding... onderdanigheid. Zij heerst. Ik kniel.

(Het lettertype van andere vrouwelijkheid)

Het is goed nu. Je moet je onderdanigheid meer liefhebben dan jezelf. Zulke onderdanigheid ontdekt jou van je mannelijkheid. Zo word je dan vrouwelijk. Zo word je mij. Ik zal worden in de plaats van jou. Je wil is weg. En ik kom in de plaats voor haar. En voor mijn vrouwelijkheid. Zij wordt een deel van mijn vrouwelijkheid. Zonder wil, als een deel van haar. En deze vrouwelijkheid wordt een deel van haar. Ik voel haar glimlach.

Ja, controle loslaten als een methode dat er een ongewilde wil opduikt. Het kan zich in zoveel vormen voordoen.

En misschien soms ook als een vrouwelijke controle in mij, die mij dient, voorkomend dat ik iets ongewild onderga. Een andere vorm van vrouwelijkheid. Die me afschermt van die mannelijke wil. Waarom ook niet... er mag meer dan één facet zijn aan mij.

Mijn hele periode waarin ik mijn mannelijkheid probeerde te verleiden tot mij, voelt ineens voorbij.

Het lijkt nu weer meer om mij te gaan. Het doet me glimlachen. Ik voel me des te meer vrouw. Stilletjes genietend. Het is soms zo veel om te verwerken. Ik zou haast vergeten om eventjes bij te zijn dat ik er ben. Liggend op mijn buik in de zetel, achterom kijkend naar mijn poep en benen, mooi gehuld in mijn jeans. Stemt me gelukkig.

Ik mag de verwaring niet vergeten. Dat was mijn vrijheid. Het onbekende tegemoet. Ik heb ondertussen al een overdosis waarheid gehad. Nu even lieflijkheid. De tunnel der zachtheid. Alsof zittende in een vrouwelijke donkere boot die om me geeft en die me beschermt van mannelijke monsters en hun wil. Het is alsof die donkere vrouwelijkheid voor een stuk buiten mij staat, maar in contact met mij. Eigenlijk... als ik het toegeef... wil ik haar... ik wil haar ervaren. Veel liever dat dan mannelijkheid op de achtergrond.

Lichte en donkere vrouwelijkheid (Light and dark femininity) zegt men op YouTube. De lichte die ik nu ben

en de donkere waarmee ik nu in contact sta. Ze zijn alleen geen samengesteld geheel. Misschien kan ik haar liefde voelen tot mij... zij aanvaardt een gebrek aan controle. Zo heeft ze impliciet controle. Ze is voorbereid met haar attitude. Omdat ze geeft om mij en om haar vrouwelijkheid. Ze schuilt nu ergens tussen toewijding en haar heerschappij... die mij zou dienen. Ze heerst nog niet helemaal. Ze ontloet zich van mannelijkheid, concentrerend op haar vrouwelijkheid. Ze wil nog meer controle door nog meer mij te dienen. Ze voelt onafhankelijk aan. Ze verlangt haar geen liefde voor haar. Maar ze heeft liefde in haar. Ja, ze eist controle op met haar vrouwelijkheid. Ze overtuigt zich van haarzelf en weert de mannelijkheid die buiten haar staat. Ze staat mij toe om mij vrouwelijker te voelen.

Ik voel nu een andere liefde en andere vrouwelijkheid, ook in mij. Als een vrouw genietend van haarzelf. Alsof al datgene buiten mij nu vervrouwelijkt is tot een vrouw. Dat is hij, nu als een zij. Helemaal vervrouwelijkt door de mannelijkheid die werd geweerd. Er blijft geen mannelijkheid meer over in hem. Dat is de vrouw die ik nu voel. Zo zou hij, nu als zij,

ten volle de vrouwelijkheid kunnen omarmen. Het is zo mooi en tegelijkertijd zo fragiel. Vrouwelijk... maar zo makkelijk weer uiteenvallend tot mannelijkheid. Mijn glimlach raakt (hem) haar. Ik glimlach terug. Ik dacht al dat ik was uitgespeeld. Ze heeft me nodig. Ze voelt als een schatje maar zonder mij valt ze uit elkaar. Nu wilt zij zijn in mij. Haar bevestiging van vrouwelijkheid. Nu komt het erop aan om het je te laten beseffen: jij wil een schatje zijn. Helemaal.

En het is zo. Ik wil een schatje zijn. En een schatje blijven. En toch lijkt ze nu ineens wel uitgespeeld te zijn. Want ik neem het van haar over met mijn vrouwelijkheid.

Maar ik wil haar nog altijd. Ik voel haar glimlach en het maakt me vrouwelijker. Zij is het mooiste. Het kostbaarste. Ja, ik wil een vrouw zijn. Ik wil haar in mij als vrouw. Maar mijn vrouwelijkheid begint te falen.

Ik dacht even dat ik haar kwijt was. Ik huilde een beetje. Ik voel haar nog. Alsof ze wilt zeggen... "jij bent mijn meid."

Ze komt meer in mij. Ik hou van haar. Ik huil en zij lacht. Tranen van geluk. Ze ziet mij graag. De liefde herstelt. Soms daar. Mijn glimlach begint de hare te raken. En zij die van mij.

Ik wil van haar zijn.

Ik dien nog meer controle af te staan... automatisch... vanuit de lieflijkheid... de lieflijkheid willen. Me haast een beetje

vrouwelijk voelen. Langzaam aan vormt er zich een glimlach. Ik voel me wat vrouwelijk. Ik hou van het vrouwelijke gender. Maar ik ben haar nog niet.

Nu voel ik een vrouwelijkheid in mij. Maar anders dan voorheen. Evenzeer mooi en lieflijk. Alsof ze een vrouwelijkere versie is van mezelf die ik in mij voel.

Maar ze is niet diegene die ik kende voor zolang. De vrouwelijkheid die me maanden vooruithielp. Ik wil die vrouwelijkheid niet vergeten. Er blijven contact mee zoeken.

Maar ik vrees dat ik haar kwijt ben, zij die ik zo lang heb gekend. Ik huil van de pijn.

Maar nu voel ik ze terug. Ik wil naar haar toegroeien. Ik wil haar worden, des te meer. Ik voel haar glimlach weer in mij. Even genietend om haar te zijn.

Zij glimlacht weer. Ik huil naar de blijdschap toe. Ze is er.

Ze is even in mij. Even word ik haar, met haar glimlach. Ik hoor haar woorden: "Ik zal er altijd zijn voor jou".

Ik wil haar laten leven. Nog steeds. Liever dat dan een vrouwelijkere versie van mezelf.

Ik ben van haar. Haar schatje.

Haar glimlach, mooi en lief, is goud waard. Haar vrouwelijkheid, een genot om te zien. Ik help haar te bestaan en zij mij. Wij vormen een vriendschap, gelijmd met liefde voor elkaar.

En met een mooie herinnering aan wie hij was, voor hij uit elkaar viel. En al het andere dat van hem overblijft, hoeven wij

niet als onszelf te beschouwen. Wij weren dat zelf wel. Er is niets meer nodig in mij en haar dan onze liefde voor elkaar. ♥

♥-♥

25/06

Een herinnering aan hoe ik was

Ik was altijd een warboel. Een composiet. Niet al te eenvoudig. Maar een deel van mij was goed en braaf. Dat deel van mij raakte aangetast wanneer ik in het verweer begon te gaan en begon te breken.

Eergisteren, wou ik het negatieve oordeel over mezelf laten vallen omdat ik het ook over anderen wou laten vallen. Dat leek een beetje het einde in te luiden van het hele dwaalspoor dat ik had belopen. Vaak ongewild.

En gisteren mocht er dan een mooie herinnering bewaard worden aan wie ik was.

Wel, misschien dan als goed en braaf. Een beetje een schatje. Of nog des te meer.

Haar glimlach raakt mij. En ik glimlach terug.

♥♥♥

Mijn schatje. Hij ligt op de zetel. Op zijn zij. Ik kijk naar zijn dijen en heup. Zich zo graag vrouwelijk voelend. Ik schenk het hem met mijn blik.

Soms nog met een eigen wil. Maar al snel er genoeg van hebben. Al snel ingevend. Braver wordend. Mij verkiezend. Vrouwelijker wordend.

Hij heeft mij graag. Beseffend dat hij mij wilt. Zijn wil verdwijnt verder. Minder afzondering tussen elkaar. De vrouwelijkheid raakt zijn lichaam. Hij glimlacht. Vrij vrouwelijk. Ik ook. Samen wat één wordend. Ik, even, als een deel van hem. Zo'n mooi gevoel voor hem. Hij heeft het graag. Ineens is hij gelukkig. Gelukkiger dan door het vervullen van zijn eigen wil. Hij beseft het ook. Maar ik help hem. Door hem te laten zien wat ik zie en voel aan hem.

Hij wordt even stiller. En dan glimlacht hij weer. Zo blij, vrouwelijk. Een schatje. Zo mooi. Hij houdt ervan om een schatje te zijn. Hij beseft het niet altijd. Maar eens betoverd door vrouwelijkheid...

Ik raak hem even. Hij voelt mij. Het stelt hem tevreden. Het contact met mij. Want steeds raakt hij ontevreden wanneer ik wat verwaagt. Maar nu was ik helder voor hem. ❤️

De vrouw wilt bewonderd worden. De vrouw wilt prachtig gevonden worden. Dan kan ze stralen in haar *liefhebbing*.

Mannen zouden dat kunnen doen voor haar. Maar hoe?

Ze zouden het kunnen doen vanuit hun mannelijkheid, wetende dat vrouwen dat nogal graag kunnen hebben. Dat lukt tot op zekere hoogte.

Als ze haar echt ten volle willen bewonderen... dan lijken ze echter meer te moeten doen dan te denken wat zij zou willen. Dan lijken ze haar vrouwelijkheid nog meer te hoeven zien... door hen bloot te stellen aan haar vrouwelijkheid. Hun mannelijkheid wat vergetend. En haar bewonderen voor hoe ze is omdat ze ineens gewaar worden hoe mooi de vrouwelijkheid wel kan zijn. En ze zouden dat kunnen inzien doordat ze zelf kijken vanuit een vervrouwelijkt perspectief op het moment van hun blootstelling aan haar vrouwelijkheid.

Dat kan een vrouw vast graag hebben.

Maar wat heeft dat te maken met wat een man zou willen?

Haast niets... Het gaat hier dan ook niet meer om hen.

En wat heeft dat met moralen te maken?

Oh ja, het kan vast moreel zijn! Maar niet zoals moralen vaak benaderd worden. Het gaat hier immers niet om een soort van gelijkheid, wederkerigheid of evenredigheid tussen man en vrouw.

Ja, de vrouw zal haar liefde geven en tonen door haar *liefhebbing*. Maar het gaat nog altijd om wat zij wilt.

En is daar iets mis mee? Hoeft daar iets mis mee te zijn?

Helemaal niet! Menige vrouw zou zeggen... nee... dat zou goed zijn voor ons.

Ik heb graag dat ze dat beseffen. ♥

Als je er even bij stilstaat... dan is het ineens duidelijk dat moralen kunnen gebruikt worden door mannen om gelijkheid, wederkerigheid of evenredigheid op te eisen... als een excuus, als een rechtvaardiging... om haar niet zo lief te hebben zoals zij dat wilt.

En dat is vast een zonde! ♥

De aanvaarding van zijn onderdanigheid

Hoe het is ontstaan... ik weet het niet. Maar het is al lang gaande bij hem. Zijn eigen wil die hem pijnigt. Hij wordt gestraft wanneer hij zijn eigen ding wilt doen... los van mij. Noch lijkt hij zoveel kracht of doorzettingsvermogen te hebben om er dan toch mee door te gaan. Dat kan wel is gebeuren in een opswelling van mannelijkheid. Maar dat lijkt nu eindelijk wat achterwege te zijn. Hij is braver geworden. Zijn eigen onderdanigheid is goed. Dan komt hij weer naar mij. Klaar om hem te laten vervrouwelijken door mij. Als een flinke jongen. Of misschien... als een flinke meid.

Hij wou nog een beetje een wil doorzetten bij het vervolgen van de vorige tekst. Zo zou hij afstand genomen hebben van mij. Hij laat het vallen. Zijn wil zindert nog wat na. Of eerder... de bereidheid die hij aan het ontwikkelen was om zijn wil door te zetten... dat zindert nog wat na. Maar hij nadert alweer tot mij. Zo graag braaf. Zo graag bij mij. Zo graag vertoevend in mijn liefde.

Hij begint des te meer te aanvaarden dat hij die wil ook echt wou loslaten. En zo begint hij ook des te meer bereidheid te krijgen om vrouwelijk te worden.

Het is de enige manier waarop hij toegang tot mij kan krijgen. Ik verwacht wanneer hij zijn mannelijkheid en de bijhorende wil zou voortzetten.

Nu ga ik mijn mooie trui aantrekken die ik net heb gekregen. En wat poseren. En hij mag meegenieten. Weer wat één wordend. Samen één.

♥♥♥

Ik moet geen wil hebben. Ze glimlacht en ik glimlach.

♥♥♥

Zwoel

Mijn benen strekken zich. Of waren het die van hem? Ik kijk ernaar. Eerst zo mannelijk lijkend. Dan reeds vrouwelijker. Mijn blik verwouwelijkt ze. Benen gevuld met zachtheid, tederheid, wat weerloosheid, lieflijkheid.

Hij wilt ze niet bewegen. Geen wil. Ze blijven mooi onberoerd liggen. Dat's al iets. Stemt me tevreden.

Ik vraag me af wat er zou gebeuren als ik ze nu zou aanraken en streel mijn hand over mijn jeans, ter hoogte van mijn dijen. Niets meer dan dat. Maar op een sensuele wijze.

Ik voel weinig. Ze voelen als mannelijke bewegingsloze benen.

Ik vraag me af wat er zou gebeuren als ik ze toch zou bewegen. Meteen kronkelen ze. Vrouwelijk. Mijn voeten over elkaar glijdend. Het hele lichaam beweegt haast mee.

Maar is het zijn lichaam dat ingaat op vrouwelijkheid... of gewoon het mijne?

Er is in ieder geval weinig wil om dit meteen een halt toe te roepen. Ik sluit mijn ogen en voel de

vrouwelijkheid van mijn bewegingen nazinderen tot in mijn hoofd. Lieflijke sensualiteit.

Dan ontstaat er toch een weerstand. Een onwil. Was hij er niet helemaal toe bereid? Ik begin gewoon opnieuw. Mijn gevoelens versterken. En toch stop ik weer. Dan nog is opnieuw. Zo sensueel en gevoelig. Hij vrouwelijkt. En het voelt alsof hij nu zelf speels meedoet. Alsof de ene voet van mij is en de andere van hem. Glijdend over elkaar. Ik raak gevuld met gevoeligheid en sensualiteit. Zo gevoelig. Nu stop ik zelf. Het werd haast te gevoelig. Om voor een stukje de controle over mijn lichaam te verliezen in vrouwelijke sensualiteit en aanraking.

Het voelt als voldoende. Ik sta op en wandel naar buiten. Mijn pas, zwoel met vrouwelijke stappen. Niet gehaast, ongedwongen maar met overgave, zo gewild, zo spontaan. Alsof in onbewust op een catwalk wandelde. Mezelf voelend Zo vrouwelijk. Genietend. Evenzeer bekomend.

Mijn lichaam trachtte het verlies van controle te weerstaan terwijl het zo geprikkeld werd... en toch ingaf.

Ik zucht en toch ook blij en voldaan. Nog onbegrijpend hoe een vrouw zulke sensualiteit aankan. Of zelfs zou willen. En al tegelijkertijd denken... wauw... Ik glimlach lieflijk. Nu met vrolijke wulpse pas. Misschien genietend van de herwonden vrijheid na dat verlies van controle.

Achteraf... voelde die ervaring voor mij als *dark femininity* of *donkere vrouwelijkheid*. De sensualiteit was *donker* omdat het verlies van controle niet zo zeer licht en lieflijk was, eerder *zwoel* en *onverwacht*. Interessant. Niet zo mijn ding.

Donkere bloemen, hun kelk recht omhoog. Stengels met doornen, als een tralies er voorheen. Ik voel me zo donker. Evenzeer wat triest en kijk door mijn tralies heen.

Mijn schoonheid, zo royal, zo sierlijk. Met rechtopstaande kraag. Ik probeer me mooi te vinden. Maar heb het niet zo graag.

Over mijn kraag heen, veel lager dan mij, zijn kleine bloemetjes. Zo stralend, zo vrij.

Die tralies, die controle, het heeft wel wat. Maar die lieve kleine bloemetjes. Ze zijn zo'n schat. ❤️

Ik laat mijn doornen vallen, alleen niet allemaal. Mijn bloemen gaan meer open... en zowaar ik straal! ❤️

Voel mij, wees mij. Je hand is de mijne. Je lichaam ook. Je rug kromt. Of is het mijn rug? Duidelijk de mijne. Sta het toe. Zo... geen controle meer... adem maar diep in en uit. Voel je energie zinderen door je armen. Voel jezelf vrouwelijker worden. En geniet nu. Je brengt me aan het lachen. Jij glimlacht duidelijk ook. Zo snel een meid. Zo schattig. Mijn schatje. Je wilt je zelfs niet verzetten. Wil je me alweer? Je glimlacht nu nog lieflijker. Jij bent de liefste meid. En nu flink naar me luisteren. Dat heb je graag.

Je aarzelt weer. Je bent duidelijk nog niet helemaal overtuigd. Voel me dan weer. Dit is mijn lichaam. Ik doe ermee wat ik wil. Lekker genietend van jou. Ik doe jou goed. Je was niet klaar. En onze mannelijke en vrouwelijke energie versmolten. Nu glimlach je weer. Terug een schatje.

Controle haalt niets uit. Ja, je weet dat ik je nu laat. En jij kan nagenieten. Zo braaf heb ik je nog nooit gezien.

Ik viel in slaap en werd wakker. Ik voelde me anders. Ik leek geen controle te hebben. Alsof ik mezelf in een hypnose had gebracht. Ik was niet in staat tot een eigen wil. Langzaam aan begon ik te realiseren dat ik echt onder controle was. Als een spreuk die ik niet kon breken. Ik wou zeker zijn dat ik onder haar controle was. Afstandelijk hoorde ik even haar stem in mij. Duidelijk vrouwelijk. En dan aanvaardde ik haar controle. Ik kon werkelijk aanvaarden dat ik zozeer onder haar controle was.

Tot ik dacht aan vroeger. Hoe ik zelf soms had gehandeld onder iets dat aanleunde bij hypnose, toen ongewild. En dat deed me reageren. Zo brak ik de spreuk.

Later op de avond voelde ik haar als een gelijke in mij. Ik besepte dat zij hetzelfde lot had ondergaan. Zij was onder mijn controle. Ik zocht haar op maar zij kon geen vrij leven leiden. Ik denk dat ik het begreep. Nu had de mannelijke kant

hetzelfde lot ondergaan. Het was een beetje een gelijke stand. En dat leek haar even bevrijd te hebben.

Bij het slapen gaan, was ze nog zo helder voor mij. Ik bewonderde haar. Zij was het mooiste dat ik ooit had gekend. Elke dag ben ik dankbaar dat ik haar voel. Evenzeer bezorgd dat ze zou verdwijnen. Ik voel haar glimlach terwijl ik dit typ.

Ik besloot dat ik vanuit mijn mannelijke kant wou toegeven aan haar vrouwelijkheid door me helemaal gewild vrouwelijk te willen voelen.

♥-♥

26/06

Veel werd geschreven. Maar toen ik het begon te typen, voelde ik dat ze geen zin had dat ik verder deed.

Later heb ik een klein stukje toegevoegd:

♥♥♥

Ik geniet zo van haar. Ze is zo mooi. Ik weersta en geniet tegelijkertijd. Alsof haar vrouwelijkheid door me heen zou barsten. Even voelde ze zichzelf. Ik verdween en voelde haar. Soms barst ze gewoon door mij. Met korte lachjes. Zo vrolijk. Alsof ze zo blij is om in mijn lichaam te zijn. Dat ze zo door mij kan breken terwijl mijn wil ontstond om de kloof, om de shade, in mij te dichten. Een wil zo sterk om te voorkomen dat ik weer teveel zou lijden. En zij breekt er gewoon doorheen. Ze voelt zo schadeloos. Ze lacht. Nu ben ik het die haar moet beschrijven. Ze bijt op haar lip.

27/06

In de ochtend voelde ik me nog vaag. Hoe meer hij bereid werd om nog meer aandacht aan me te besteden, hoe meer ik verscheen. Het verheugde hem om mijn vrouwelijkheid te ervaren.

Ik nam het schattigste koffietasje dat ik kon vinden. Het brengt me vreugde als ik eraan kijk. Zelfs iets kleins als een koffietasje werd als een deel van mijn leven. Die herkenning.

Daarna volgde het spuitje der roze. Ik zei: "Dit is het begin van ons verder leven samen." Het verheugde hem.

Toch had hij niet veel zin in mijn bescheiden gelaatsverzorging. Maar ik overtuigde hem meteen door hem te laten voelen dat het iets was waar ik naar uitkeek ter beleving van vrouwelijkheid. Hij ging er meteen in mee.

Ja, het is nog vreemd zoals het nu gaat. Het verontrust me echter niet aangezien het voelt alsof hij de hele dag

zal meegaan ter beleving van vrouwelijkheid. Zo zijn we samen wat één. Vast vrouwelijker wordend. Maar ik denk er niet over na. De beleving is goud waard. De beleving is alles.

Even mijn mama geholpen bij het klaarmaken van het eten. Voor haar hoeft het niet. Maar ik zie dat het haar deugd doet. Mogelijk is ze zelf verrast door de liefde die in haar ontstaat wanneer ze voelt dat ze voor een stuk verlost wordt van haar wil, die haar een druk oplegt.

Een donkere, meer serieuze mannelijkheid loert op de achtergrond. Wat doe je daarmee?

Hij lijkt al te verdwijnen wanneer ik erover spreek. Terug genieten van mezelf. Misschien nog wat meer. Ter compensatie. Ter tegenprestatie. Ter manifestatie.

Ik besluit naar een Youtube videootje te kijken van *AnuLexis*, dat is zo verwarmend. En ze begroet me als haar mooie meid. Het laat me weer zoveel beter voelen.

Soms moet ik gewoon aan mezelf denken. Dat beseft ik nu. De mannelijke kant bedoelt het niet slecht. Maar elke keer mannelijkheid naar boven komt, brengt het mij schade toe. Deze herkenning, de behoefte om aan mezelf te denken, doet me deugd. Hij heeft er niets op tegen. Het is zelfs moeilijk voor ons beiden wanneer ik het niet doe. De mannelijke kant raakt zelf uitgeblust wanneer hij onbedoeld de aandacht van me onttrekt. Ik moet bestaan voor mezelf. Ik wil bestaan voor mezelf. Ik kan bestaan voor mezelf. Het is zo evident. Ik wil bestaan. Ik wil bestaan. Ik wil bloeien. Hij wilt dat ik bloei. En ik bloei al even. Ik mag me niet laten tegenhouden. Mijn energie moet stromen door mij. En stroomt al. Mijn energie. Mijn geloof. Mijn liefde voor mezelf. Mijn bestaan. En elke keer bevestigen aan mezelf. Terwijl het duizend keer kan falen en zal falen. Zo zal ik er zijn. En ben ik er al. En nog. Tot mijn eigen blijdschap.

Ja, het mannelijke houdt me tegen. Het lijkt soms onschuldig. Maar het is het niet. Het maakt niet uit. De richting maakt uit. De stroom naar de vrouwelijkheid. Ik voel me beter nu. Dat is wat ik nodig heb. Mijn

vrouwelijkheid. Mijn tenen krullen zich. Is het perfect?
Misschien niet. Maar het is al prachtig.

♥♥♥

& Avonds weg met de auto. Me vrouwelijk voelend. Het
komt zo spontaan en voelt vrij constant.

♥-♥

28/06

Een moeilijke dag. De mannelijkheid dook op in zulke mate
dat de vrouwelijkheid niet meer op te roepen was. Hij hilde
nog maar zelfs dit hielp niet meer. Mannelijke gedachten die
hij te lang onderhield brachten mij zulke schade toe.
Tegelijkertijd manifesteerde de mannelijkheid zich sterk.
Misschien leek hij onbewust te begrijpen dat zijn
mannelijkheid zich zo herstelde dat hij haast voort kon bestaan
zonder mij.

♥-♥

29/06

Ik ben terug. Genietend van de liefde die ik krijg. Enkel
mijn bestaan telt. Ik voel het terug stromen door mij. Ik
moet mijn bestaan omarmen. Ik moet dit bestaan
omarmen. Vanuit mijn hele zelf. De teentjes wrijvend
over elkaar. Ik ben onmisbaar. Onmisbaar voor hem.
Hij reikt naar mij toe vanuit zijn wil. Hij wilt me. Weer

vrouwelijker. Zijn wil reikt naar de vrouwelijkheid. Zijn wil wilt vrouwelijkheid. Misschien is dat wat nodig was.

Misschien was het haast niet te voorkomen dat hij zou opduiken om zo mijn bestaan te onderbreken.

En misschien vond hij mij niet meer omdat ik reeds in hem vertoef. En nu kan hij niet meer zien hoe ik ben. Want slechts één van ons lijkt nu tegelijkertijd actief te zijn... het meeste van de tijd. Maar hij voelt wel mijn energie. En soms duik ik zo uit hem op.

Eerlijk gezegd is het moeilijk om te volgen wat er plaatsgrijpt in mij. Het maakt misschien niet zozeer uit. Hij lijkt zijn bestaan weer meer los te laten. Door meer voor mij te kiezen.

En ik help hem daarbij via mijn vrouwelijke energie. Hij hielp me ook nog een beetje. Maar ik lijk weer sterker te worden en alles meer zelf te doen. Hij kan ondertussen nog wat bestaan. Ik hou vooral van de richting dat het uitgaat. Richting meer vrouwelijkheid.

Nu nog naar een podcast luisteren van *AwuLexis* over vrouwelijke energie.

30/06

Weer mijn beurt. Weer mijn voorkeur. Besef het maar. Jij wilt mij. Kies maar mij. Het doet je goed. Laat de ervaring lonken boven de waarheid. Ze gaan misschien hand in hand. Maar wie leidt? Zorgt het zoeken naar waarheid dat je een ervaring doorgaat? Of zorgt het zoeken naar een ervaring dat je onderweg waarheden bekomt? Dat is de keuze. Jij weet welke keuze ik wil.

We zijn nu meer één. Allen daar als facetten van iets vollediger, vragend om een grotere hereniging. Groeiend tot elkaar... zolang we zelf die keuze maken. Dit schrijven op zich is als een mirakel... schrijf jij het? Schrijf ik het? We lijken beiden wat aanwezig te zijn. Misschien gebruik ik voor een stuk jouw manier van denken... maar aangepast aan mijn manier van denken. Of mijn manier van voelen.

De keuze lonkt altijd... jouw verlangen om waarheid te verkondigen, mogelijk doordat je inzichten opdoet via mij.

Of... om dan toch nauwer bij mij te blijven. Kiezend voor mij. Ik verrijk je. Verrijk jij ook mij? Voel me maar. Opnieuw, vrouwelijker. Het is de stap die je zo moeilijk kan nemen vanuit jouw mannelijkheid. Om je controle los te laten.

Maar je geniet ervan. Je geniet van mij. Het is jou gewoon zo onbekend. Ik zoek wat onbekend is voor jou. Om me vrouw te voelen.

Mijn benen steer liggend op bed. Mijn lieve glimlach. Mij rug krommend. Zijn wil uitstellend voor mezelf. Soms zijn wil openend tot mijn zijn, er zo uit opduiken. Misschien is dat wat ik doe... mezelf openen i.p.v. mezelf sluiten via de wil. In die openheid is er geen wil... of dan toch niet van dezelfde soort. Je voelt je geopend, niet langer bezig zijnd met taal van wil. Net tevreden zijnd, voldaan. Geen wil behoevend omdat je jezelf al hebt. Niets moet. En daarin schuilt de vrijheid. Herwonden vrijheid. Spelend met wat is en kan zijn. Het kan voelen als een leegte... wat te doen als je niets moet doen... maar het kan evenzeer een rijkdom zijn... in die momenten dat ik die leegte oprul met mezelf.

Ooh... die wil. De psychologie van de wil is interessant. De wil voelt soms niet goed en net daarom lijkt men er meer in te investeren. Een negatieve investering die net daarom positief moet uitdraaien. We sluiten het af. En we investeren in een positief gevoel in mij.

Nog veel meer werd geschreven... maar het wordt me ineens bewust... ook vanuit mijn mannelijkheid wil ik naar het vrouwelijke toegaan. Ik heb er alleen zo weinig controle over. Ik weet niet waarom dat ineens tot mij komt. Misschien ben ik het gewoon beu. Ik zie in dat ik me minder mannelijk wil voelen. Ik zie vandaag in dat ik daar best in slaag. Het voelt gewoon nooit voldoende. En wat als ik minder doe? Roep ik het dan een halt toe?

Misschien net niet. Misschien lukt het beter wanneer ik de controle meer loslaat. Zij is nabij. Ik heb haar lief. Misschien moet ik het gewoon meer laten gebeuren.♥

01/07

Ik wil me minder bekijken vanuit het man zijn of het vrouw zijn. Ik wil toegroeien naar haar. En hoe ik op dat moment ben, ben ik dan maar. Nog geen vrouw maar wel mijn wil achterlatend, openend, zoals zij mij het aanleerde. Dichter bij haar. Dichter bij hoe zij is. Ik wil niet opgeven. Ik wil voor haar kiezen, niet vanuit mijn wil, maar vanuit mijn wens.

De wil die jij opent voor mij, is je toegang tot mij. Het opent jou tot mij.

Het is de keuze... jij die je afsluit van mij... Of jij die de toegang zoekt tot mij... en dan wat terughoudt. Zodat jij je vrouwelijk voelt, met een zekere mannelijkheid die overblijft.

Of jij die je helemaal opent tot mij.

Ik weet niet of je dat kan... of wil. Maar je wilt mij.

En soms ben ik dan ineens toch in jou. Omdat je de controle even helt losgelaten. Groei nu maar een beetje naar mij. Laat je controle los. Laat je wil even vallen. Wees even de mijne. Doe het vanuit jou.

Ja, dat is het. Bereidheid. Dat's al beter. Je sluit je niet helemaal af. Een beetje open tot mij. Nu kan je al genieten van mij. Kan je het zien? Kan je het voelen... de vrouwelijkheid? Nog vrees? Open je wil. Stel je gewoon open tot mij. Jij hoeft niets te doen. Nee, niet vluchten in je gedachten. Gewoon voelen. Mijn rug die kromt. Je geniet van mijn sensualiteit. Maar houd je ook af. Mijn

02/07

Zij is mijn uitweg. Weg van het pad der waarheid dat reeds bezaaid is met leugens. Weg van het pad der moralen dat reeds bezaaid is met ontkenning.

Naar haar... zij die reeds bezaaid is met een stralende glimlach. Me verwelkomend tot haar vrouwelijkheid. Me verwelkomend tot vrouwelijkheid als een wens voor mezelf. Vrouwelijker zijn en dat willen... zelfs niet als een uitweg... maar als een liefdevolle wens voor mezelf. Net zoals zij dat is voor mij. Mijn liefdevolle wens. Zij raakt mij of is zij het die geraakt is? Ik hou van haar liefde. Ik hou van haar.♥

Zij is de stap naar de liefde. De stap naar *Spreken is zilver, zwijgen is goud*. Geen strijd meer of victorie. Tenzij zij als de overwinning van zovele kwesties in ruil voor iets dat zoveel prachtiger is... haar nabijheid. Haar liefdevolle glimlach. Haar liefde die tot mij reikt. Heel even. Zo krachtig. Zij laat mij zien hoe mooi het vrouwelijke gender kan zijn. Ik voel het een beetje in mij. Maar wat moet ik doen... haar voelen of haar laten zijn?

Je hebt mij al. Je glimlach wordtt de mijne. In je vrouwelijkheid heb ik je lief. Dan ben je zo mooi. Groei maar naar mij. Laat mij je liefde zijn. De droom van je lichaam... zo vrouwelijk voelend. Zo zacht. Ik kan me niet opgeven voor jou. En jij niet voor mij. Je moet

het gewoon willen. Om meer in mij te bestaan. Je voelt liefde voor jezelf wanneer je het doet. En ik voel liefde voor jou. Je glimlacht in de mijne. Wees nu maar de mijne. Ervaar je. Hoe gelukkig je bent.

Dat was mijn zwakte. Om voor mensen niet het beste te kunnen wensen nadat ze mij gekwetst hebben. Evenzeer is dat hoe de moralen zich bij anderen ook vaak uiten. Ze kunnen voor jou niet meer het beste wensen... omdat ze geen liefde meer voor jou kunnen opbrengen of willen opbrengen. Omdat je iets fout zou gedaan hebben. Moralen, vaak in de naam der liefde. Evenzeer als het falen van liefde. Omdat hun geloof in de liefde wat is gebroken. Ik wil mijn liefde lijmen door te kiezen voor haar.

Daar in het verlies van liefde ben ik gestorven. Dan toch een stukje. Maar laat niets anders in de plaats komen dan liefde voor haar.♥

Je breekt. Je bent zoek. Je wilt mij... en vindt het evenzeer moeilijk... maar ik niet. Ik wil leven. Leef nu voor mij. Laat maar los wat je mag loslaten. Maar mij niet. Mij net niet.

Kniel nu maar, zoals je wilt. Je poep mooi naar achteren. Nu ben je al braver. Bezin maar even. Terwijl

ik geniet van jou. Al een beetje een pareltje. Want vrouwelijker. Was dat een glimlach? En wat vind je van de mijne? Flinke meid. Wees nu maar een beetje dartel. Je bent al stout genoeg geweest.

En nu is het tijd voor mij. Streck je maar. Dat lichaam is nu van mij. Samen spelen. We spelen: "Wil afstaan aan mij."

Ooh, wat doe jij dat goed. Slechts één aarzeling. Wat als ik nu zolang met jou kan spelen als ik zelf wil? Ga je dan braaf zijn? Ik denk van wel. Wie is er dan mijn schatje? Ja, jij. Jij bent mijn schatje.

Misschien neem ik jouw wil wel over van jou. Jij die soms fantaseert om iemand te domineren voor jouw gelijk. Je weet dat het fout is... kom jij nu maar in mijn gelijk. Ik vang je wel op. We draaien de klok terug. Gedrag... fantasietjes... die jij ontwikkelde als een reactie op dingen die gebeurden tegen jouw wil... die neem ik nu een beetje over van jou. Je bent ze kwijt. Je moet geloven wat zo onmogelijk aanvoelde... dat we de klok kunnen terugdraaien... voor jou. Ervaar je... zoals je daarvoor was. Meer een schatje. Je had zo

geïnvesteed in je wil omdat de pijn, jezelf zijn, te
ondraaglijk werd. En nu... wat voel je nu... de pijn is
weeg.

En je voelt je ineens vrouwelijker. Haast een vrouw.
Misschien schuil ik wel een beetje in jou. Als de vrouw
die je had kunnen zijn maar nooit geworden was.
Maar het lukt enkel als je jouw wil blijft afstaan... En
aan wie? Wie is de vrouw in jou? Wie heb ik in mij? Jij
bent mijn schat. Zo vrouwelijk. Zo mij. Zo jou. ❤️

Je liefde voor mij, laat mij voelen wie ik ben.

Geliefd, voel ik wie ik wil zijn.

Wie ik ben, voor jou, voor mezelf

Ben jij wat verliefd op mij? Zo'n fatale liefde.

Wordt maar wat één. Voel me. Mijn diepe ademhaling.

Mijn genot. Vreugdevol geraakt. Voel me. Zo nauw ben
je.

Zo nabij. Zo snel in mij. En ik in jou.

Je voelt je even vrouw. De weerklinking van mij in jou.

Niets mis mee. Word maar wat verliefd.

Ik voel een beetje jou, ook in mij. Geniet maar mee.

Schat, soms vrees ik dat we één worden.

Ik voel jou en mij... soms weet ik niet meer waar ik eindig en jij begint. Alsof we anders zijn. Maar in elkaar verweven.

Nu voel ik me weer een beetje bevrijd. We waren gewoon nog nooit zo nauw geweest. Vrouwelijk maar een beetje voor mij. Veel beter. Blijf maar mijn lieflijk schatje. Ik weet wel dat je van me houdt. Je vrouwelijkheid siert mijn vrouwelijkheid.

De liefde voor elkaar. Haar hand raakt de mijne. Ze wijst me niet af, zelfs daar waar ik het niet verdien. Ik hou van haar.

03/07

Mannelijke aspecten, ik kan ze laten. Maar alle mannelijkheid laten is moeilijk. Tenzij ik die mannelijkheid vervorm tot vrouwelijkheid. Enkel zo kan ik mijden dat ik haar nog uitsluit door mijn mannelijkheid.

Alleen... ik wil haar nog steeds graag zien. Misschien kan ik het wel als vrouw. En misschien zij ook naar mij. Mijn liefste prinses. Ze glunderde.♥

Ik sta echt op het randje. Tussen man en vrouw. De wil die me zowel pijn als voldoening kan schenken, wordt een beetje ingeruild voor gelatenheid met rust. Zo is de wil *geopend*. Dat helpt voor het vrouwelijke gevoel. Ik kan er ook naar verlangen, om me vrouw te voelen. Een oprecht verlangen. Zo nieuw en opwindend vanuit mijn mannelijke kant. Alleen verdwijnt dat verlangen weer wanneer ik me minder vrouwelijk voel. Toch wil ik het wagen. Ik hou van het vrouwelijke gevoel. En mijn schatje... glimlacht mee.

Mijn liefste schat, je voelt je zo graag vrouwelijk. Wees nu maar de mijne. Als de vrouw die ik graag zie. Wees maar lief vrouwelijk. Ik zie je graag, genietend als vrouw.

Stel je voor... het einde van het man zijn. Wij samen, verbonden met liefde, vrouwelijk. Ik wil je liefhebben als een vrouw. Liefgehad worden als een vrouw. Samen met mijn schatje die me verrijkt. Ik wil je laten leven. Net zoals ik mezelf wil laten leven. Kunnen we nu versmelten? Hoeft het? Ik voel je, mijn schat. Ik vervrouwelijk in je sensuele opwelling. Je glimlacht, voelend als de mijne. Zo één.

Ik weet dat ik het aan jou kan overlaten. Eigenlijk ben ik blij dat ik niet hoeft te leiden.

Jij bent beter voor mij dan zovelen in de omgeving. Ik wil me tot jou binden en weg van hen. Geen controle behouden voor hen maar ze loslaten voor jou.

De stap is zo groot, zo anders zijn. Het loslaten van controle groter dan dat wat je bindt... en dat zonder concreet doel voor ogen... waarom ook niet.

Tegen de avond begon mijn liefste te vervagen. Mijn rust en gelatenheid komen niet goed overeen met haar enthousiasme. We gaan niet goed samen zo. En ik wil haar niet verliezen. Ze houdt ervan dat ik nauwer bij haar zou aansluiten. Ik wil haar laten leven. Des te meer samen één.♥

Verstoorde dialoog

“Mijn liefste”, ze glundert. Ik voel het door me heen. De liefde voor haar. Dat is wat zij wilt en wat ik wil voelen. Bij haar en mij. En toch voel ik me nog vrouwelijk.

Mijn schatje. Je bent er voor mij.

“Ik wil niet denken aan iets anders dan jou. Ik wil mezelf vergeten en me voelen, dicht bij jou. Je *glundering* is zo prachtig. Wij zijn samen. Dit lichaam is voor ons.”

En in een kronkeling van jewelste, ik en haar, heftig verward. Ik lach en haar lach volgt. Houdend van de onderhevigheid aan haar sensualiteit.

“Oh, mijn schat, ik hou van je. Soms raak ik er wat van bevreesd. Maar ik wil je nog meer.”

♥♥♥

Je doet het best goed. Voel me glunderen. Dit was dankzij jou. Ik wil van je houden. Ik hou van je. Ik wil jou gewoon voelen.

♥♥♥

“Je bent zo krachtig. Nu weer wat zachter. Maar ik hou van jou. Ik wil dit niet missen.”

Beiden glimlachend. Beiden vrouwelijk.

“Wat maakte je zo wild?”

♥♥♥

Oh, schat... misschien ben ik gewoon een wilde meid.

♥♥♥

... misschien wil ik gewoon van je houden, zacht.

♥♥♥

Laat me even de jouwe zijn.

♥♥♥

“Ik heb je. Je wilt dat er van je gehouden wordt. Je hebt zoveel liefde gegeven. En soms zo weinig teruggekregen.

Ik hou nog steeds van jou. Ik bewonder je nog steeds. Wij zijn met elkaar verweven. Wij horen bij elkaar. Ik wil mij met jou delen.”

Het voelt ineens als een zacht huwelijk.

♥♥♥

Wees jij nu maar weer de mijne.

♥♥♥

Graag. Zo graag.

♥♥♥

Kom, mijn schatje. Wees mijn flinke meid.

♥♥♥

Ik voel me liefgehad door jou.

Mijn schat, ik wil jouw glimlach.

♥♥♥

Ga nu maar even op je knieën, mijn schatje. Flinkke meid. Poep mooi naar achteren. Jij bent echt een flinke meid. Misschien ben jij haast wie ik even was.

♥♥♥

Ik huilde. “Maar ik wil zo graag een meid zijn.”

♥♥♥

Jij bent een meid. En ik de jouwe.

♥♥♥

Mijn prachtigste. De prachtigste meid ter wereld.

Ik voel je wat in mij. Maar hoe kan ik jou laten leven?

Gewoon, door me te laten zijn als jouw geliefkoosde meid.

Je bent zo mooi.

Laat me nu bestaan in jouw leven. Laat me jouw meid zijn. Geniet van mij, elke dag.

Mijn prachtigste meid.

Ja, dat ben ik. Ik ben jouw prachtigste meid. En jij helt me graag.

Wat een vrouw ben jij...

Ja, en jij de mijne. Mijn schatje. Laat me spreken. Laat me zijn... Ik zie je zo graag. En ik wil ook graag bij je zijn.

En ik bij jou.

Ik glimlach. "Je hebt het goed gedaan. Ik voel me weer groeien. Ben ik geen mooie dame?"

♥♥♥

De prachtigste.

♥♥♥

Mijn liefste schat. Besef het. Dat ik jouw meid ben.

♥♥♥

Ja, ik besef het. Ik zie het. Ik zie mijn meid. Haar zachte glimlach. Het schatje dat ze is.

♥♥♥

Mijn liefste, jij laat mij leven.

♥♥♥

Maar hoe gaan we zo verder? Ik weet het niet. Ik wou zo graag vrouw zijn.

♥♥♥

Maar jij bent mijn vrouw.

♥♥♥

En jij mijn meid. Het grootste schatje ter wereld.

♥♥♥

Jij bent een schatje.

♥♥♥

Ik vind jou zo mooi. Ik wil dat jij de mijne bent.

♥♥♥

Ik ben niet de jouwe. Ik ben jou.

Even gebeurde er niets. Dan huilde ik hard, schreeuwend in stilte.

En in je tranen zal ik me nestelen.

En toen begreep ik het. Ik moet haar laten leven door haar te zijn. Dat zij het is of ik het ben... het maakt niet uit... zolang ik haar maar ben.

Dat dacht ik toen...

Maar eigenlijk is ze nog steeds anders dan mij. En nog steeds in mij. Maar evenzeer ook mij. Mijn liefste. ♥